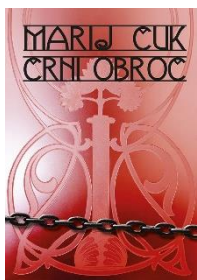

ZA TISTE, KI ŽELIJO VEČ

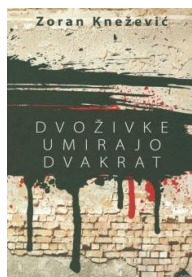
Marij Čuk: Črni obroč

Trst v letu 1920. V mestu, ki je bilo do 1. svetovne vojne pomembno avstro-ogrsko pristanišče in letovišče, je vse bolj čutiti naraščajočo nestrpnost do Slovencev in drugih neitalijanskih prebivalcev. V mestu se znajde dunajski advokat s svojo ljubico ter gorenjski par, ki se vrača na Bled. Proti lasni volji so pahnjeni v vrtinec dogodkov, ki jih spretno vodi Francesco Giunta, organizator fašističnega delovanja v Trstu, in ki se konča s požigom slovenskega Narodnega doma v Trstu.

»Nacionalni boj v Istri je neizogiben in se lahko konča edinole s popolnim izginotjem ene od obeh ras, ki si nasprotujeta. Če bomo imeli le srečo, da bomo prišli pod vlado naše italijanske domovine, se bomo z lahkoto znebili teh slovenskih in hrvaških kmetavzarjev. Sedaj smo to srečo dočakali,« je kričal Giunta, »kaj čakamo?« Oko za oko, zob za zob, Split moramo maščevati!« Množica je vzvalovala, se premaknila, zaploskala in navdušeno vzklikala.

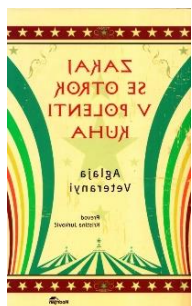
Zoran Knežević: Dvoživke umirajo dvakrat

Zbirka kratkih zgodb *Dvoživke umirajo dvakrat* prinaša pogled v življenje priseljencev iz bivših jugoslovanskih republik. To so zgodbe o fizičnem delu, bolečini in ostrih medosebnih konfliktih. Junaki so razpeti med dvema poloma in se nikjer ne počutijo zares doma. Na eni strani je tako domovina: spomini na otroštvo in mladost, na herojsko dobo rock'n'rolla, a tudi spomini na patriarhat, globoko zakoreninjene predsodke in na nasilje, ki bo pozneje vzplamenelo v vojno. Slovenija kot dežela izseljenstva po drugi strani junakom ponuja malo večjo nazorsko sproščenost, ob tem pa jih pogosto zaznamujejo težki delovni pogoji, kapitalistično izkoriščanje in življenje na robu revščine.

Če ti rečem, da je super, ne bo držalo, a tudi slabo ni. Nekje vmes. Jebemti, jaz sem vedno nekje vmes. Vmes med tabo in mamo, vmes med Slovenijo in Srbijo, zdi se mi, kot da je moja zgodba nekje vmes med žalostinko in zgodbo o uspehu. Nekje med rojstvom in smrtjo, pri štiridesetih, na polovici življenjske poti. Niti sam ne vem, kje sem. Kako naj ti razložim?

Aglaja Veteranyi: Zakaj se otrok v polenti kuha

Roman opisuje življenje cirkuške družine, ki je zbežala iz Romunije na Zahod v želji po lepši prihodnosti. Deklica, za katero ne izvemo imena, otroško naivno govori o odraščanju v svoji razkrojeni družinski skupnosti, kjer ni topline, ne ljubezni. Osrednji lik v romanu je njena mama, ki z atraktivno točko visenja na laseh dan za dnem izziva smrt.

Mame ne smem jeziti, sicer bo strmoglavila. Nočem biti živa, ko bo mrtva. Lahko bi se zgodilo vsak dan. Spim pozno v dan, da skrajšam strah pred njenim nastopom, ker če ustanem zgodaj, traja še tako dolgo, preden se predstava začne. Dokler visi tam zgoraj, ni več moja mama, in tlačim si kruh v ušesa in usta. Če pade dol, tega nočem slišati. Odvadila sem se jokati, ker mamo potem postane strah in začne jokati tudi sama.